

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 20. oktober 2019

Kirkedag: 18.s.e.Trin/A

Tekst: Es 40,18-25; 1 Kor 1,4-8; Matt 22,34-46

Salmer:

SK: 16 * 277 * 54 * 69

LL: 16 * 422 * 277 * 54 * 192,7 * 69

Salmen, vi lige har sunget, skal binde den nytestamentlige tekst fra 1. Korinterbrev sammen med evangeliet. Og særligt er det sidste halvdel af epistelteksten, der i denne sammenhæng er interessant: ”...mens I venter på, at vor Herre Jesus Kristus skal åbenbares. Han vil også grundfæste jer til det sidste, så I ikke kan anklages på vor Herre Jesu Kristi dag.”

Salmen udtrykker jo denne venten. Vores venten. Venten på at Gudsriget bryder fuldt og helt igennem og Jesus åbenbares i hele sin guddomsfylde som himmelkongen, og vi skal se ham, som han er.

Forventningen om Jesu Kristi dag var i nogen tid af den første kristenhed en nærforventning. De troede, at Jesus ville komme igen i deres levetid. De kendte til forjættelserne om Herrens dag, Messias' komme, helt fra fordums tid i Det gamle Testamente. Og de troede, at Jesu legemliggørelse var optakten. Og hans himmelfart og tagen sæde ved Faderens højre hånd, skulle så være en slags afklædning af hans jordiske skikkelse og en iklædning af hans guddomsskikkelse, og så ville han i hele sin guddomsfylde indtage ikke bare himmeltronen, men lade sin magt og myndighed udgå over hele jorden og for altid vil alle fjender og magter være ham underlagt. I den første tid efter Jesu himmelfart var der altså en del, der troede, at Jesu

komme og Jesu genkomst var nært forbundne. Han skulle bare lige hjem og klæde om.

Derfor lød det også opmuntrende og formanende i forkyndelsen, f.eks. i nogle af Paulus' breve, at man skulle leve i forventning og forberedelse, også med det for øje, som også udtrykkes i dagens epistel, at de ikke kunne anklages på Herrens dag.

Som bekendt, så er det ikke sket således. Der er ikke, i menneskelig forstand, en kort sammenhæng mellem Jesu komme og Jesu genkomst. Det kan godt være, at afstanden mellem disse begivenheder ikke er særlig stor i Guds tidsperspektiv; men den er det i vores opfattelse af tid. 2000 år, det er lidt af et tidsspænd. 2000 år er der indtil nu gået, og ingen ved, hvor meget tid, der endnu går før Herrens dag. Dog er der én ting, vi med sikkerhed kan sige: Den kommer! Herrens dag kommer!

Indtil da skal vi ved Jesus selv grundfæstes, så vi ikke kan anklages for noget på Herrens dag.

Tanken om anklage hænger sammen med tanken om, at vi skal stå til regnskab for vore liv for Herren på netop Herrens dag. En tanke, der faktisk også er kendt i Bibelen. En tanke, der også senere kommer til udtryk i gudstjenesterne hen imod slutningen af kirkeåret og i adventstiden. Vi skal dog også rundt om det i dag.

Til den tid vil vi blive mødt med to spørgsmål. Nej egentlig tror jeg kun, at vi vil blive mødt med et spørgsmål. Men det vil have to aspekter, som for rigtig mange mennesker er to perspektiver, og derfor også to spørgsmål; mens det for Gud alt sammen indeholdes i eet spørgsmål.

Jeg tror, og det er der med mig rigtig mange andre mennesker, der også tror, at det ene spørgsmål vil være: Hvad har du gjort? For mit eget vedkommende er jeg nød til at erkende, at er det, jeg har gjort, afgørende for om jeg skal anklages på Herrens dag eller ej, så ser det sort ud. Så vil jeg ikke se frem til Herrens dag med forventning, ikke bare med den mindste lille forventning, for så vil jeg på forhånd frygte udfaldet. Det vil blive et anklageskrift så langt som et ondt år, må jeg jo smerteligt erkende. Jeg véd, at så grundfæstet har jeg ikke været i Kristus, så jeg ikke kan anklages på Herrens dag i forhold til, hvad jeg har gjort.

Det er i den forbindelse en ringe trøst, at jeg nok ikke er alene om dette. Jeg kan i hvert tilfælde ikke finde nogen trøst eller lindring i, at vi så bare er mange, der anklages.

Der er mange, der vil være enige med mig i dette. Alligevel så er vi vildt fokuseret på netop det, vi har gjort. Og mange mennesker har en forventning om, at det gode, de har gjort, opvejer det ikke-gode, det onde, det, de ikke gjorde. Det kan godt være, at det i nogle sammenhænge fungerer sådan os imellem, men jeg tror desværre ikke, at det fungerer sådan på Herrens dag. Jeg tror, det fungerer på samme måde som i retslig sammenhæng her på jorden. Jeg bliver jo ikke fri for at betale en bøde for at have kørt for stærkt i Skævinge, bare fordi jeg ikke kørte for stærkt i Meløse.

Det andet spørgsmål vi får, tror jeg lyder: Hvad har du troet? Det kan der jo sikkert tales og skrives meget om. Derfor tror jeg også, at det vil lyde meget mere præcist og konkret, således, at svaret også er nød til at være præcist og konkret: Hvad mener du om Kristus?

Hvad mener du om Kristus?

Det er det spørgsmål, Jesus stiller til farisæerne i dagens evangelium. Hvad mener I om Kristus?

Jeg sagde tidligere, at vi ville blive stillet to spørgsmål på Herrens dag. Jeg sagde også, at vi nok kun blev stillet et, fordi de to perspektiver rummes i det ene spørgsmål. Og derfor tror jeg faktisk, at det spørgsmål, der lyder til os, vil være dette: Hvad mener du om Kristus?

For det første, så er alt andet så inderligt ligegyldigt uden dette perspektiv. Det er fuldstændig ligegyldigt, hvad vi har gjort eller ikke gjort, hvis ikke vi kan svare på det spørgsmål først.

For det andet gælder det også, at hvad vi mener om Kristus, bør sætte sig spor i, hvad vi gør. Hvad vi mener om Kristus, er også, hvad vi tror om ham. Og det sætter også dagsordenen for, hvad vi gør, hvordan vi lever. Skal vi se det i lyset af det, Jesus siger forud for spørgsmålet stillet til farisæerne, så siger Jesus jo, at det største i loven er at elske Gud og næsten. Så kan vi forsøge at konkretisere det med at sætte fokus på, hvad det vil sige at elske, hvem næsten er osv. osv. Det gøres også i andre bibeltekster. Men Jesus konkretiserer det selv med sit spørgsmål: Hvad mener du om Kristus?

Derved flytter Jesus også spørgsmålets relevans fra kun at være noget at anklages for på Herrens dag, til at have relevans for livet nu og her. Og Jesus flytter fokus fra os selv, og hvad vi skal gøre, og hvordan vi skal fortjene osv. – alt det, vi så gerne vil forholde os til, fordi vi godt kan lide, at vi får løn som fortjent. Han flytter fokus fra os og vore handlinger og hen på sig selv. Udgangspunktet for livet, målet for livet, det vi skal dømmes på, anklages på, er, hvad vi mener om Kristus.

Skal vi holde det op mod Jesu første ord, også kaldet det dobbelte kærlighedsbud, så går livet med dets tro og handlinger den modsatte vej, end mange tror. Rigtig mange mennesker tror, at Gud elsker os, viser os nåde, er os barmhjertige osv. fordi vi tror, fordi vi gør godt; fordi vi elsker Gud og næsten i vore holdninger og handlinger. Men det er ikke sådan det hænger sammen. Sådan hænger det sammen i selvretfærdigheden og selvhævdelsen. Sådan hænger det sammen i ego-samfundet, men ikke i Gudsriget.

I Gudsriget skal vi se os selv elsket og omsluttet af Guds nåde, hellighed, herlighed og retfærdighed. Det blev også forunderligt beskrevet i første salme i dag. Vi skal se, som det i salmens fjerde vers hedder om ordet om Gud:

I ordet kan jeg se dig ind
udi dit hjertemilde sind
og store nådes rige.

Vi skal se os selv i Guds rige, og derfor skal vi elske Gud og næsten. Derudaf skal vore holdninger og handlinger ske. Deri skal vi grundfæstes.

Men det hele holdes sammen af et eneste fokuspunkt, af et eneste udgangspunkt og mål, en eneste forudsætning: Hvad mener I om Kristus? Gudsriget i sin nærhed i vort liv, og Gudsriget i sin åbenbaring og fuldbyrdelse på Herrens dag har ét fokuspunkt, en forudsætning, en fylde og det er Kristus.

Må vi grundfæstes af Kristus i Kristus, at vi ikke derfor skal anlages på Herrens dag, at vi deri får

...mod til at leve et menneskeliv,
at vokse i kærlighed, folde os ud,
til alt bliver ét i en lovsang til Gud,
som sendte sit Ord
i Jesus her til jord.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og
Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.